

Ο Ριχάρδος τώ ρα ανακρίνε-ται. Η Δικαιοσύνη καλείται να διακριβώ σει τι απ' όσα έπραξε είναι νόμιμο (και... ηθικό) και τι είναι παράνομο. ...

Ενεχυροδανειστήρια διάσπαρτα στον αστικό ιστό της Ελλάδας της κρίσης , αποτυπώ νουν την ανθρώ πινη ανέχεια αλλά και τον τσαμπουκά της θεσμοποιημένης εκμετάλλευση της ανάγκης.
Πίσω από τις υποφωτισμένες βιτρίνες των ενεχυροδανειστηρίων φωλιάζει πολύς ανθρώ πινος πόνος, νομιμοποιημένη αναλγησία. Τα ενεχυροδανειστήρια πίσω απ' τα κάγκελά τους είναι σαν μαύρες τρύπες, που καταπίνουν αντικείμενα, αναμνήσεις, επετείους, τελετές, αγαπημένα πρόσωπα...
Τα ενεχυροδανειστήρια υπενθυμίζουν την ενδημούσα μόνιμη κρίση ,που βιώ νουν οι ασθενέστεροι, εκείνοι που εκπίπτουν. Απεικονίζουν επίσης τα ενεχυροδανειστήρια τη ληστρική εκμετάλλευση της ανάγκης. Ταυτοχρόνως σηματοδοτούν τη μοναξιά, την απελπισία και την ανημπόρια όσων προστρέχουν σε αυτά και που αποθεώ νει τον ατομικισμό και την ιδιώ τευση, ενώ ταυτοχρόνως εμφανίζει την τιμωρία της αποτυχίας ως μια ανθρώ πινη κατάσταση που επιτρέπεται στους έκπτωτους και τους απόκληρους,
Όταν στην Ελλάδα εκδηλώ θηκε και επιβλήθηκε η στημένη λύση με τον εσκεμμένο σχεδιασμό να τη μετατρέψει σε Αποικία Χρέους με Καθεστώ ς Προτεκτοράτου, άρχισαν να ξεφυτρώ νουν παντού, σαν μανιτάρια, ενεχυροδανειστήρια. Έστεκαν περίοπτα ρουφώ ντας το χρυσάφι των φτωχώ ν, όπως τα Μνημόνια ρουφούσαν τη χώ ρα.
Η διαφήμιση, πολυετής, καθημερινή και μακρόσυρτη του «Ριχάρδου» θα μπορούσε να έχει γίνει το σήμα κατατεθέν της κακοδαιμονίας της χώ ρας, όσον και της δυσπραγίας των νοικοκυριώ ν. Αντιθέτως, αυτή η διαφήμιση έγινε το σήμα κατατεθέν της ρουτίνας μέσα στην οποία νομιμοποιήθηκαν και οι πιο ποταπές εκδοχές της κρίσης.
Όλοι γνωρίσαμε – τα ρεπορτάζ ήταν αλλεπάλληλα – για τα τεκταινόμενα, το λιώ σιμο των κοσμημάτων, την εξαγωγή του χρυσού στο εξωτερικό (Τουρκία, Γερμανία κ.α.), όλοι γνωρίζαμε – επί δεκαετίαν – ότι αυτές οι δουλειές προϋποθέτουν και συνεπάγονται μίζες, προστασία, μερίδια, και «άλλα», που κατά τα άλλα εξωθούν τους πολίτες στην «πόρτα τους » και τους άρπαγες στη λεηλασία. Επ' αυτώ ν και περί αυτώ ν ουδεμία κυβέρνηση ασχολήθηκε, .
Άλλωστε, γιατί να ασχοληθούν οι κυβερνήσεις; μήπως αυτές οι ίδιες με τα έργα τους δεν υπήρξαν οι καλύτεροι προμηθευτές του Ριχάρδου – και του κάθε Ριχάρδου;
Ο Ριχάρδος τώ ρα ανακρίνεται. Η Δικαιοσύνη καλείται να διακριβώ σει τι απ' όσα έπραξε είναι νόμιμο (και... ηθικό) και τι είναι παράνομο. Δεν καλείται όμως η Δικαιοσύνη να ερευνήσει τους προμηθευτές. Ποιοι έσπρωξαν τους πολίτες, φτωχούς και μικρομεσαίους, στον κάθε Ριχάρδο;

Σε κάθε βιτρίνα του Ριχάρδου θα έπρεπε να υπάρχουν οι φωτογραφίες των κυρίων, που συμπυκνώ νουν συγκεκριμένη πολιτική ελιτ, με τη φωτογραφία του Τσίπρα μεγεθυμένη στη μαρκίζα, διότι αυτός ο τελευταίος είχε και το «σθένος» να δικάσει και να καταδικάσει τον Ριχάρδο μέσα απ' το Κοινοβούλιο και όχι τα δικά του έργα που οδήγησαν (και οδηγούν) στα δόντια του κάθε Ριχάρδου κατεστραμμένες ψυχές.

Γεώργιος Τσίγκας